23/06/2023

Άγιος Σωφρόνιος: Μη θλίβεσθε για τίποτε και για τίποτε μην ανησυχείτε…

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

[…] Στην τελευταία μας όμως αναπνοή, ας ενισχυθούμε με τη σκέψη ότι είναι απαραίτητο να περάσουμε από όλα τα παθήματα του κόσμου αυτού, ώστε να γνωρίσουμε βαθύτερα τη ζωή του Μονογενούς Υιού του Θεού πάνω στη γη και να γίνουμε ικανοί να προσλάβουμε τη θεία και άφθαρτη ζωή Του.

Αυτή η στάση πνεύματος μειώνει την ένταση της «ανούσιας οδύνης», που με τον παραλογισμό της γίνεται ακόμη πιο δυσβάστακτη και από τη δύναμη του πόνου.

Ο πόνος καθεαυτός με κανέναν τρόπο δεν είναι συμφορά. Δεν είναι μόνο δυνατόν, αλλά είναι και αναγκαίο να θεωρούμε τα παθήματα ως την οδό προς την αιώνια γνώση της αλήθειας, της αγάπης, της ανάπαυσης, της ειρήνης.

Είμαστε κτιστά όντα και γνωρίζουμε τα πάντα με τη σύγκριση. Αν δεν είχαμε πείρα των παθημάτων, δεν θα γνωρίζαμε και τη χαρά της αγάπης. Και είναι φανερό ότι όσο βαθύτερα είναι τα παθήματά μας, υπό την αγαθή και συνετή

έννοιά τους, τόσο πληρέστερη θα είναι η αγάπη μας, τόσο βαθύτερη θα είναι η γνώση της αιωνιότητας, τόσο πιο αισθητά θα προσλάβουμε την ειρήνη του Θεού, τόσο εγγύτερα θα παρασταθούμε στον **Χριστό μέσα στη Βασιλεία Του**.

Προσεύχομαι στον Θεό να σας δώσει αληθινή έμπνευση άνωθεν γι' αυτή την οδό, για την όποια εγώ με την αφροσύνη μου τόλμησα να σας μιλήσω. Με το ίδιο αίτημα προσεύχομαι στον Θεό και για τον εαυτό μου. Και εσείς να προσεύχεσθε για μένα στο ίδιο επίπεδο με το ίδιο πνεύμα. Και έτσι θα είμαστε όλοι ένα εν Χριστώ.

Όταν η ψυχή μας αγγίξει την αιωνιότητα, τότε θα εξαφανισθούν πολλά πάθη μας και εμείς θα απομακρυνθούμε, πολύ μακριά, από τον συχνά άσκοπο αγώνα των ανθρώπων. Η ειρήνη του Χριστού δεν πρέπει να σας εγκαταλείπει.

Τι σας χρειάζεται; Φοβόσαστε ότι δεν θα έχετε ένα κομμάτι ψωμί η στέγη στα χρόνια των γηρατειών σας; Αν όμως, ούτως ή άλλως, αρκεσθείτε στα απολύτως απαραίτητα, δηλαδή, αν έχετε σπίτι να μείνετε, αν δεν σας λείπει το ψωμί, αν είναι καλυμμένο το σώμα σας, τότε αυτό θα σας είναι αρκετό.

Η ελευθερία του νου από την ανούσια κοσμική διάχυση και η εμβάθυνση του στη θεωρία του θείου κόσμου, η έφεση προς τον άνω κόσμο, η νοσταλγία γι' αυτόν θα αποτελεί την ακατάπαυστη «ευφροσύνη» της ψυχής σας. Τότε τα γηρατειά γίνονται μεγαλειώδη, βασιλικά, ακόμη και μέσα στην έσχατη υλική πτωχεία, αληθινό στέφος σοφίας.

[…]

Χωρίς υπερβολική ένταση, με φυσική κίνηση του πνεύματός σας, να κοιτάζετε διά μέσου σας όλη την τραγωδία του κόσμου, όλης της ανθρωπότητας, και με το πνεύμα να προσεύχεσθε στον Θεό για όλο τον κόσμο. Το μάθημα αυτό το έλαβα από τον μακάριο Γέροντά μου [τον όσιο Σιλουανό τον Αθωνίτη].

Και όταν έλθει σε σας η προσευχή για όλο τον κόσμο, όπως και για τον εαυτό σας, τότε μόνο θα εννοήσετε το μεγαλείο του ανθρώπου εν Θεώ, τι σημαίνει να είναι κάποιος πρόσωπο, κατ' εικόνα των Θείων Προσώπων, και τότε πια ο θάνατος δεν θα σας εγγίσει. Το αιώνιο Φως θα καταυγάζει μέσα σας και θα γίνετε τέκνο Θεού.

Τότε πια δεν θα έχει σημασία πόσο χρόνο θα ζήσετε ακόμη πάνω στη γη· δέκα χρόνια ή μια ημέρα. Θα ήταν φυσικό για μας τώρα να συνειδητοποιήσουμε ότι το πνεύμα μας στην προσευχή για όλο τον κόσμο μπορεί να λησμονήσει τον εαυτό του, δηλαδή το σώμα του, και να διάγει τρόπον τινά έκτος σώματος*, χωρίς να αισθάνεται στη διάρκεια αυτής της προσευχής κανέναν «κλονισμό» στην έξοδό του από το σώμα.

Ο νους βυθισμένος στον **Θεό**, στην πράξη αυτής της προσευχής, ενδέχεται να μην παρατηρήσει ότι αποκαλύπτεται μπροστά του η αιωνιότητα και δεν γνωρίζει πλέον τον εαυτό του στα όρια του σώματος.

Έτσι όμως μπορεί ή να παραμείνει στην αιωνιότητα, ή να επιστρέψει πάλι στον κόσμο αυτόν. Όταν το πνεύμα μας εξέλθει από τα όρια του γήινου αυτού κόσμου, από την έλξη της γης, τότε πλέον εισέρχεται σε παγκόσμια σφαίρα και διέπεται από τους «νόμους» της ουράνιας μηχανικής.

Η κίνησή του μπορεί να προσλάβει ταχύτητα, μπροστά στην οποία η ταχύτητα του φωτός είναι μηδέν, σαν βραδύτητα χελώνας. Και αν το πνεύμα μας καταληφθεί από το Άγιο Πνεύμα τότε μέσω αυτού του Θείου Πνεύματος ο άνθρωπος θα προσλάβει την ομοίωση της Θείας πανταχού παρουσίας και παγγνωσίας.

Από τους βίους των Αγίων, ιδιαίτερα λαμπρό παράδειγμα τέτοιας διάβασης από τον θάνατο στη ζωή, όταν η ψυχή δεν αντιλαμβάνεται αν απεβίωσε ή αν απλώς ανοίχθηκε μπροστά της η απεραντοσύνη της προσευχής, είναι ο όσιος Σεραφείμ. Έτσι φαντάζομαι το τέλος του, όταν αυτός στεκόταν στην προσευχή.

Ως εκ τούτου, μη θλίβεσθε για τίποτε και για τίποτε μην ανησυχείτε.

Μη φοβόσασθε να παραμείνετε άρρωστοι σε αυτή τη ζωή, έστω και δέκα ή περισσότερα χρόνια, μη φοβάσθε και την έξοδο από αυτή τη ζωή, γιατί αυτοί που αγάπησαν τον Χριστό δεν πεθαίνουν, σύμφωνα με τον αδιάψευστο λόγο Του.

Πολλές φορές έλεγα στα γεροντάκια μου στη Γαλλία, ότι τα γηρατειά είναι η πιο σημαντική περίοδος της ζωής μας, ότι η προσέγγιση του τέλους είναι κάποια θριαμβευτική διαδικασία, ικανή να εμπνεύσει το πνεύμα μας με την ελπίδα να ενωθεί με τον Χριστό, όμοια με εκείνη την επιθυμία που έφλεγε τον απόστολο Παύλο.

[…]

Το κάθε φαινόμενον ζωής σε όλες τις εκφάνσεις του είναι κατά τη μία ή την άλλη έννοια λόγος **Θεού**. Και όλοι εμείς θα μπορούσαμε να αντλούμε αδιάκοπα όλο και

νέες γνώσεις από την επαφή μας με τη ζωή.

Ο Θεός μας πλήττει με ασθένειες, παραχωρεί σε μας να θλίβουμε με τη μια ή την άλλη απροσεξία του αδελφού μας· σε κάθε κίνηση του πνεύματός μας, της σκέψης μας, της καρδιάς μας, Αυτός αντιδρά με τον δικό Του τρόπο.

Εν κατακλειδι, πάντοτε μας απευθύνει την κλήση να παραδώσουμε εξ ολοκλήρου τη ζωή μας σε αυτόν, ανεπιφύλακτα, ως τη μοναδική συνθήκη για να ολοκληρωθεί η ένωση μαζί Του. *«Αν δεν πεθάνουμε, δεν θα ζήσουμε».*

Και να λοιπόν ακόμη ένα φοβερό μυστήριο: ο θάνατος... Η στιγμή του θανάτου είναι κάτι το απωθητικό για κάθε ον. Το πνεύμα του ανθρώπου αγανακτεί για τη σκληρότητα και την αδικία αυτή.

Σε αυτήν όμως τη στιγμή περικλείεται ένα μεγάλο μυστήριο. Είναι ο ύστατος λόγος μας ενώπιον Του στην αναζήτησή μας για την αγάπη Του. Στην ουσία, η στιγμή αυτή οφείλει να είναι για μας η πιο σημαντική στιγμή σε όλη την επίγεια ύπαρξή μας.

Γι' αυτήν πρέπει να προετοιμαζόμαστε όλη τη ζωή μας. Αυτό είναι η γνήσια αγωγή και η αυθεντική «μόρφωση». Όλα τα υπόλοιπα είναι ασήμαντες λεπτομέρειες. Ο καθένας μπορεί να κτίσει την άνετη ζωή του, η κατανόηση όμως της γλώσσας του Θεού δίνεται μόνο σε εκείνον που έχει γνήσια αγάπη για τον Θεό.

Με έναν λόγο, το θέμα που σας στενοχώρησε τόσο βαθιά κατά τον παρόντα χρόνο για μένα συγκεντρώνεται σε μια περισσότερο γενική θέση: να παραδώσουμε τη ζωή μας. «Να προσεύχεσαι για τον αδελφό, σημαίνει να χύνεις αίμα»** έλεγε ο **γέροντας Σιλουανός**· δηλαδή να δίνεις τη ζωή σου.

* ***Βλέπε βιβλίο Αγίου Σωφρονίου Αθωνίτου «Οψόμεθα τον Θεόν καθώς έστι», σ. 263.***

** ***Βλ. βιβλίο Αγίου Σωφρονίου Αθωνίτου «Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης», σσ. 55, 76, 253, 303.***

Πηγή: pemptousia.gr / Επιμέλεια Στέλιος Κούκος